

Ηλίας - Αριθμός Πέντε

Προφητική Σιωπή

Jeff Pippenger

2023-10-03

Όταν ο Ηλίας έβαλε τον Αχαάβ να συγκαλέσει όλον τον Ισραήλ στο Κάρμηλο, αυτό προεικόνιζε ότι ο Θεός θα έφερνε την εκκλησία έξω από τους Σκοτεινούς Αιώνες το 1798, έπειτα από τριάνμισι χρόνια διωγμού, και θα την οδηγούσε στο 1844 και κατόπιν στο 1863. Αυτές οι τρεις χρονολογίες αποτελούν τους τελικούς τρεις οροδείκτες της δομής των «επτά καιρών», όπως εκτίθεται από τον Ησαΐα στο έβδομο κεφάλαιο.

Η ίδια ιστορία του 1798, του 1844 και του 1863 προτυπώθηκε επίσης όταν ο Μωυσής οδήγησε τους υιούς του Ισραήλ από τη δουλεία της Αιγύπτου προς το Όρος Σινά. Η ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου αντιπροσωπεύει το κίνημα των Μιλλεριτών, το οποίο άρχισε κατά τον καιρό του τέλους το 1798 και συνεχίστηκε έως ότου το κίνημα έγινε εκκλησία το 1863. Ο Ηλίας και ο Μωυσής είναι οι δύο κύριοι μάρτυρες της ιστορίας των Μιλλεριτών, και είναι οι δύο κύριοι μάρτυρες στο βιβλίο της Αποκάλυψης κατά τη διάρκεια της ιστορίας του τρίτου αγγέλου.

Το κίνημα των Μιλλεριτών σηματοδοτεί την αρχή του αιωνίου ευαγγελίου της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα, και το Future for America σηματοδοτεί το τέλος. Μεταξύ του αρχικού κινήματος των Μιλλεριτών και του τελικού κινήματος, βρίσκουμε την Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Σύμφωνα με τους ιστορικούς της Αντβεντιστικής Εκκλησίας, το 1856 το υπόλοιπο του κινήματος των Μιλλεριτών εισήλθε στη Λαοδικειακή κατάσταση, τερματίζοντας έτσι τη Φιλαδελφειακή περίοδο, η οποία αντιπροσώπευε το διάστημα από το 1798 έως το 1856.

Στο προηγούμενο άρθρο δείξαμε ότι η έμπνευση εναρμόνισε την απογοήτευση της διάβασης της Ερυθράς Θαλάσσης με τη μεγάλη απογοήτευση του 1844. Σε εκείνο το σημείο, η δοκιμασία του Σαββάτου, όπως παριστάνεται από το μάννα, έφθασε στην ιστορία του Μωυσή. Στο ίδιο προφητικό σημείο, το φως που προήλθε από τα Άγια των Αγίων άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας και καθαρισμού, αρχίζοντας με το Σάββατο, για εκείνους που είχαν διαβεί τη θάλασσα και είχαν εισέλθει διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων. Η διαδικασία της δοκιμασίας που προηγήθηκε του 1844 άρχισε στην ιστορία του Μωυσή κατά τη γέννησή του και για τους Μιλλεριτές το 1798, με την αύξηση της γνώσεως την οποία ο Δανιήλ προσδιόρισε ότι θα παρήγε μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας που οδηγούσε στην κρίση.

Πολλοί θέλουν καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οι δε ασεβείς θέλουν πράξει ασεβώς· και ουδείς των ασεβών θέλει εννοήσει· οι δε σοφοί θέλουν εννοήσει. Δανιήλ 12:10.

Το άνοιγμα της κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844 προτυπώθηκε από την κρίση του Φαραώ, η οποία άρχισε με τους πρωτοτόκους της Αιγύπτου και έληξε στα ύδατα της Ερυθράς Θαλάσσης. Αφού οι φρόνιμοι εισήλθαν διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων, ή διέβησαν διαμέσου της Ερυθράς Θαλάσσης, η διαδικασία της δοκιμασίας, η οποία είχε αρχίσει κατά τον καιρό του τέλους το 1798, συνεχίστηκε και πέραν του 1844. Στην ιστορία του Μωυσή, αυτό παριστάνεται με δέκα

δοκιμασίες, στις οποίες ο Ισραήλ απέτυχε σε κάθε βήμα. Η τελευταία από τις δέκα δοκιμασίες ήταν όταν οι δώδεκα κατάσκοποι κατασκόπευσαν τη Γη της Επαγγελίας. Η πρώτη δοκιμασία στην ιστορία του Μωυσή ήταν η δοκιμασία του μάννα, η οποία αντιπροσωπεύει το Σάββατο, και για τους Μιλλερίτες το Σάββατο αναγνωρίστηκε ως η πρώτη δοκιμασία μετά τις 22 Οκτωβρίου 1844. Εφόσον η πρώτη δοκιμασία ήταν το Σάββατο και στις δύο παράλληλες ιστορίες, οι επόμενες εννέα δοκιμασίες στην ιστορία του Μωυσή καταδεικνύουν ότι μετά το 1844 θα υπήρχε μία σειρά δοκιμασιών, η οποία θα οδηγούσε είτε στην είσοδο στη Γη της Επαγγελίας είτε στην έρημο του θανάτου. Το 1863 αντιπροσωπεύει την τελική δοκιμασία για το κίνημα των Μιλλεριτών. Θα αρχίσουμε αυτή την εξέταση όταν οι δώδεκα κατάσκοποι επιστρέφουν με τις αναφορές τους για τη Γη της Επαγγελίας.

Και επέστρεψαν από την κατασκοπεία της γης ύστερα από σαράντα ημέρες. Και πορεύθηκαν και ήλθαν προς τον Μωυσή, και προς τον Ααρών, και προς όλη τη συναγωγή των υιών Ισραήλ, στην έρημο Φαράν, στην Κάδης· και έφεραν πίσω είδηση προς αυτούς και προς όλη τη συναγωγή, και τους έδειξαν τον καρπό της γης. Και του ανήγγειλαν και είπαν· Ήλθαμε στη γη όπου μας απέστειλες, και αληθώς ρέει γάλα και μέλι· και αυτός είναι ο καρπός της. Πλην όμως, ο λαός που κατοικεί στη γη είναι ισχυρός, και οι πόλεις είναι οχυρωμένες και υπερβολικά μεγάλες· και ακόμη είδαμε εκεί τους υιούς του Ανάκ. Οι Αμαληκίτες κατοικούν στη γη του νότου· και οι Χετταίοι, και οι Ιεβουσαιίοι, και οι Αμορραίοι κατοικούν στα όρη· και οι Χαναναίοι κατοικούν πλησίον της θαλάσσης και κατά μήκος του Ιορδάνου. Και ο Χάλεβ κατεύνασε τον λαό ενώπιον του Μωυσή, και είπε· Ας ανεβούμε αμέσως και ας κυριεύσουμε αυτήν· διότι είμαστε απολύτως ικανοί να υπερισχύσουμε εναντίον αυτών. Αλλά οι άνδρες που ανέβηκαν μαζί του είπαν· Δεν είμαστε ικανοί να ανεβούμε εναντίον του λαού· διότι είναι ισχυρότεροι από εμάς. Και διέδωσαν μεταξύ των υιών Ισραήλ κακή αναφορά για τη γη την οποία είχαν κατασκοπεύσει, λέγοντας· Η γη, μέσα από την οποία περάσαμε για να την κατασκοπεύσουμε, είναι γη που κατατρώνει τους κατοίκους της· και όλος ο λαός που είδαμε μέσα σε αυτήν είναι άνδρες μεγάλου αναστήματος. Και εκεί είδαμε τους γίγαντες, τους υιούς του Ανάκ, που κατάγονται από τους γίγαντες· και στα δικά μας μάτια ήμασταν σαν ακρίδες, και έτσι ήμασταν και στα δικά τους μάτια. Αριθμοί 13:25–33.

Αυτό το χωρίο από το βιβλίο των Αριθμών περιέχει ορισμένες πολύ σημαντικές αλήθειες, στις οποίες πρέπει να δοθεί προσοχή, αλήθειες που θα μπορούσαν εύκολα να παραβλεφθούν, όταν δεν θεωρείται ότι η ιστορία που απεικονίζεται εκεί τυπολογεί το Μιλλεριτικό κίνημα. Ένα σημείο είναι ότι οι στασιαστές με την «κακή αναφορά» απέτυχαν στη δέκατη και τελική δοκιμασία τους, και ότι σε εκείνη την τελική δοκιμασία φανερώθηκαν δύο τάξεις ανθρώπων. Οι δύο τάξεις, οι οποίες αναπτύσσονταν καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας των προηγούμενων εννέα δοκιμασιών, φανέρωσαν τον χαρακτήρα τους βάσει του ποια «αναφορά» επέλεξαν να δεχθούν. Το 1863, ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός απέρριψε την αναφορά του Μωυσή, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από την προφητεία της δουλείας στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Η αναφορά που παρουσίασαν ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ ήταν απλώς η επανάληψη της «αναφοράς» του Θεού σε όλη την ιστορία της απελευθερώσεώς τους από τη δουλεία. Από τη γέννηση του Μωυσή και εξής, ο Θεός είχε υποσχεθεί ότι θα τους έβγαζε από τη δουλεία και θα τους έφερνε στη γη που είχε υποσχεθεί στον Αβραάμ αιώνες νωρίτερα. Ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ αντιπροσωπεύουν εκείνους που στάθηκαν επάνω στη θεμελιώδη αναφορά· οι άλλοι δέκα κατάσκοποι απέρριψαν ότι ο Θεός είχε

πράγματι δώσει αυτή την αναφορά.

Και όλη η συναγωγή ύψωσε τη φωνή της και έκραξε· και ο λαός έκλαυσε εκείνη τη νύχτα. Και όλοι οι υιοί του Ισραήλ γόγγυσαν εναντίον του Μουσή και εναντίον του Ααρών· και όλη η συναγωγή είπε προς αυτούς: Είθε να είχαμε πεθάνει στη γη της Αιγύπτου! ή είθε να είχαμε πεθάνει σε αυτή την έρημο! Και γιατί ο Κύριος μας έφερε σε αυτή τη γη, για να πέσουμε από μάχαιρα, ώστε οι γυναίκες μας και τα παιδιά μας να γίνουν λεία; Δεν θα ήταν καλύτερο για εμάς να επιστρέψουμε στην Αίγυπτο; Και είπαν ο ένας προς τον άλλον: Ας ορίσουμε αρχηγό και ας επιστρέψουμε στην Αίγυπτο. Αριθμοί 14:1-4.

Όταν, το 1863, ο Ιάκωβος Ουάιτ έγραψε ένα άρθρο στο Review and Herald απορρίπτοντας την κατανόηση του Μίλλερ περί των «επτά καιρών» και, κατά το ίδιο έτος, ο Ουρία Σμιθ δημοσίευσε το παραχαραγμένο διάγραμμα που ήταν παντελώς στερημένο από κάθε αναφορά στους «επτά καιρούς» του Λευιτικού, τόσο ο Ουάιτ όσο και ο Σμιθ παραμέρισαν το έργο του Γουίλλιαμ Μίλλερ και χρησιμοποίησαν τη βιβλική μεθοδολογία του αποστάτη Προτεσταντισμού. Η μεθοδολογία των αποστατών, τους οποίους προσφάτως είχαν ταυτοποιήσει ως τις «θυγατέρες της Βαβυλώνας», χρησιμοποιήθηκε ως επιχείρημα για να απορριφθεί το μήνυμα του Μίλλερ, το οποίο είχε κατευθυνθεί από τον άγγελο Γαβριήλ. Κατά τη δέκατη δοκιμασία του αρχαίου Ισραήλ είπαν ευθέως: «Ας κάμωμεν εις εαυτούς αρχηγόν, και ας επιστρέψωμεν εις Αίγυπτον.» Η αποτυχία στη δέκατη και τελική δοκιμασία στηρίζεται στην απόρριψη της «αναφοράς» που ήταν συνεπής με την αναφορά από την αρχή, και στην επιθυμία επιστροφής στη δουλεία της Αιγύπτου. Όταν ο Ιερεμίας εκπροσώπησε συμβολικά εκείνους που είχαν απογοητευθεί από την αποτυχημένη πρόβλεψη του 1843, ο Θεός τον κάλεσε ρητώς να επιστρέψει στον Θεό και στην προηγούμενη θέρμη του για το μήνυμα, αλλά επίσης τον πρόσταξε να μη επιστρέψει ποτέ σε εκείνους που είχαν ταυτοποιηθεί ως οι θυγατέρες της Βαβυλώνας.

Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει ὁ Κύριος· Ἐὰν ἐπιστρέψῃς, τότε θὰ σε ἐπαναφέρω, καὶ θὰ σταθῆς ἐνώπιόν μου· καὶ ἐὰν ἐξαγάγῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ φαύλου, θὰ εἶσαι ὡς τὸ στόμα μου· αὐτοὶ θὰ ἐπιστρέψουν πρὸς σέ, σὺ δὲ μὴ ἐπιστρέψῃς πρὸς αὐτούς. Ἱερεμίας 15:19.

Το 1863, ο James White και ο Uriah Smith διόρισαν έναν νέο αρχηγό για να τους οδηγήσει πίσω εκεί όπου είχαν λάβει εντολή να μην επιστρέψουν. Ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ αντιπροσωπεύουν εκείνους που επιθυμούσαν να προχωρήσουν εμπρός, ενώ ο White και ο Smith αντιπροσωπεύουν εκείνους που επιθυμούσαν να επιστρέψουν πίσω.

Ένα ακόμη σημείο που πρέπει να επισημανθεί στο χωρίο από το βιβλίο των Αριθμών είναι ότι η τελική εξέγερση, η οποία καταδικάζει όλους τους στασιαστές να πεθάνουν στην έρημο κατά τα επόμενα σαράντα έτη, αποτελεί μία από τις δύο κύριες αναφορές που θεμελιώνουν την αρχή της μίας ημέρας αντί ενός έτους στη βιβλική προφητεία, η οποία υπήρξε ίσως ο ουσιωδέστερος προφητικός κανόνας τον οποίο χρησιμοποίησε ο Μίλλερ για να ανοίξει το μήνυμα του αιωνίου ευαγγελίου και του πρώτου αγγέλου. Η άλλη βιβλική μαρτυρία για τον κανόνα αυτό βρίσκεται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ.

Και ὅταν συμπληρώσῃς αὐτάς, πάλιν κοιμήσου ἐπὶ τὴν δεξιάν σου πλευράν, καὶ θέλεις βαστάσει τὴν ἄνομίαν τοῦ οἴκου Ἰούδα τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἕταξά σοι ἐκάστην ἡμέραν ἀντὶ

ένος έτους. Ίεζεκιήλ 4:6.

Αυτό που συχνά περνά απαρατήρητο σχετικά με τα δύο εδάφια που καθιέρωσαν την αρχή της μίας ημέρας αντί ενός έτους είναι το ιστορικό πλαίσιο και των δύο εδαφίων.

Σύμφωνα με τον αριθμό των ημερών κατά τας οποίας κατασκοπεύσατε την γην, ήτοι τεσσαράκοντα ημέρας, δι' εκάστην ημέραν εν έτος, θέλετε βαστάσει τας ανομίας σας, τεσσαράκοντα έτη, και θέλετε γνωρίσει την ακύρωσιν της υποσχέσεώς μου. Αριθμοί 14:34.

Το εδάφιο στους Αριθμούς συνέβη στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ και αντιπροσώπευε την ανταρσία του λαού της διαθήκης του Θεού, και το εδάφιο στον Ιεζεκιήλ συνέβη στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ και αντιπροσώπευε την ανταρσία του λαού της διαθήκης του Θεού. Η τιμωρία στην αρχή ήταν θάνατος στην έρημο και η τιμωρία στο τέλος ήταν δουλεία στη γη των εχθρών τους. Η αρχή «μία ημέρα αντί ενός έτους» τονίζει την ανταρσία ενός λαού της διαθήκης. Δύο τιμωρίες, μία στην αρχή και μία στο τέλος, αλλά αμφοτέρες διαφορετικές. Η πρώτη ήταν θάνατος διά φθοράς κατά την πορεία μέσα από την έρημο, η τελευταία ήταν αιχμαλωσία και δουλεία στη κυριολεκτική Βαβυλώνα.

Τότε ο Μωυσής και ο Ααρών έπεσαν κατά πρόσωπον ενώπιον πάσης της συναγωγής της κοινότητας των υιών Ισραήλ. Και ο Ιησούς, ο υιός του Ναυή, και ο Χάλεβ, ο υιός του Ιεφοννή, οι οποίοι ήσαν εκ των κατασκοπευσάντων τη γη, διέρρηξαν τα ιμάτιά τους· και ελάλησαν προς πάσαν την σύναξιν των υιών Ισραήλ, λέγοντες: Η γη, διά της οποίας διήλθομεν για να κατασκοπεύσωμεν αυτήν, είναι γη υπερβολικά αγαθή. Εάν ο Κύριος ευαρεστήται εις ημάς, τότε θέλει μας εισαγάγει εις την γην ταύτην και θέλει δώσει αυτήν εις ημάς· γη ρέουσα γάλα και μέλι. Μόνον μη αποστατήσητε κατά του Κυρίου, μηδέ φοβηθήτε τον λαόν της γης· διότι είναι άρτος δι' ημάς· η προστασία αυτών απεμακρύνθη απ' αυτών, και ο Κύριος είναι μεθ' ημών· μη φοβηθήτε αυτούς. Όλη όμως η συναγωγή είπε να λιθοβολήσουν αυτούς με λίθους. Και η δόξα του Κυρίου εφάνη εν τη σκηνή του μαρτυρίου ενώπιον πάντων των υιών Ισραήλ. Και είπε ο Κύριος προς τον Μωυσήν: Έως πότε ο λαός ούτος θέλει με παροργίζει; και έως πότε δεν θέλουν πιστεύει εις εμέ, παρά πάντα τα σημεία τα οποία έδειξα μεταξύ αυτών; Θέλω πατάξει αυτούς με θαναतिकόν και θέλω αποκληρώσει αυτούς, και θέλω κάμει από σε έθνος μέγα και ισχυρότερον αυτών. Και είπε ο Μωυσής προς τον Κύριον: Τότε οι Αιγύπτιοι θέλουν ακούσει τούτο, διότι συ ανέβασας τον λαόν τούτον εκ μέσου αυτών με την δύναμίν σου· και θέλουν ειπεί τούτο προς τους κατοίκους της γης ταύτης· διότι ήκουσαν ότι συ, Κύριε, είσαι εν μέσω του λαού τούτου, ότι συ, Κύριε, φαίνεσαι πρόσωπον προς πρόσωπον, και ότι η νεφέλη σου ίσταται επάνω αυτών, και ότι προπορεύεσαι αυτών την ημέραν εν στύλω νεφέλης και την νύκτα εν στύλω πυρός. Τώρα λοιπόν, εάν θανατώσης πάντα τον λαόν τούτον ως ένα άνθρωπον, τότε τα έθνη, τα οποία ήκουσαν την φήμην σου, θέλουν λαλήσει, λέγοντα: Επειδή ο Κύριος δεν ηδυνήθη να εισαγάγη τον λαόν τούτον εις την γην την οποίαν ώμοσε προς αυτούς, διά τούτο εθανάτωσεν αυτούς εν τη ερήμω. Και τώρα, δέομαί σου, ας μεγαλυνθή η δύναμις του Κυρίου μου, καθώς ελάλησας, λέγων: Ο Κύριος είναι μακρόθυμος και πολυέλεος, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν, πλην δεν αθώνει τον ένοχον, αποδίδων την ανομίαν των πατέρων επί τα τέκνα έως τρίτης και τετάρτης γενεάς. Συγχώρησον, δέομαί σου, την ανομίαν του λαού τούτου κατά το μέγεθος του ελέους σου, καθώς συνεχώρησας τον λαόν τούτον από της Αιγύπτου έως του νυν. Αριθμοί 14:5–19.

Η ιστορία που παριστάνεται σε αυτά τα εδάφια κατέστη βιβλικό σύμβολο, το οποίο ονομάζεται «η ημέρα του παροργισμού». Η «ημέρα του παροργισμού» μνημονεύεται στον Ψαλμό ενενήντα πέντε, στον Ιερεμία τριάντα δύο και στην προς Εβραίους τρία, αλλά δεν θα ασχοληθούμε προς το παρόν με αυτό το σύμβολο. Υπάρχει μια σημαντική αρχή που επισημαίνεται στο προηγούμενο χωρίο και η οποία πρέπει να αναγνωριστεί. Η αρχή αυτή καταδεικνύεται επίσης από τον προφήτη Σαμουήλ, τον Εωσφόρο, την Έλλεν Γουάιτ και, βεβαίως, από τον Μωυσή σε αυτό το χωρίο.

Και του είπαν: Ιδού, εσύ εγέρασες, και οι υιοί σου δεν περιπατούν εις τας οδούς σου· τώρα λοιπόν κατάστησον εις ημάς βασιλέα, διά να μας κρίνη, καθώς έχουν πάντα τα έθνη. Αλλά το πράγμα δεν ήρесе εις τον Σαμουήλ, όταν είπον: Δος εις ημάς βασιλέα, διά να μας κρίνη. Και προσηυχήθη ο Σαμουήλ προς τον Κύριον. Και είπε Κύριος προς τον Σαμουήλ: Άκουσον της φωνής του λαού εις πάντα όσα σοι λέγουσι· διότι δεν απέρριψαν εσέ, αλλά εμέ απέρριψαν, από του να βασιλεύω επ' αυτούς. Κατά πάντα τα έργα, τα οποία έπραξαν αφ' ης ημέρας ανεβίβασα αυτούς εξ Αιγύπτου έως της ημέρας ταύτης, με τα οποία με εγκατέλιπον και ελάτρευσαν άλλους θεούς, ούτω πράττουσι και προς σε. Τώρα λοιπόν άκουσον της φωνής αυτών· πλην όμως διαμαρτυρήθητι προς αυτούς επισήμως, και δείξον εις αυτούς τον τρόπον του βασιλέως, όστις θέλει βασιλεύσει επ' αυτούς. Και είπε ο Σαμουήλ πάντας τους λόγους του Κυρίου προς τον λαόν, όστις εξήτει παρ' αυτού βασιλέα. Και είπε: Ούτος θέλει είσθαι ο τρόπος του βασιλέως, όστις θέλει βασιλεύσει εφ' υμάς· θέλει λάβει τους υιούς σας, και διορίσει αυτούς εις εαυτόν, διά τας αμάξας αυτού, και διά να ήναι ιππείς αυτού· και τινές θέλουσι τρέχει έμπροσθεν των αμαζών αυτού. Και θέλει διορίσει εις εαυτόν χιλιάρχους και πεντηκοντάρχους· και άλλους θέλει βάλει να αροτριώσι τας γαίας αυτού, και να θερίζωσι τον θερισμόν αυτού, και να κατασκευάζωσι τα πολεμικά αυτού σκευή και τα σκευή των αμαζών αυτού. Και τας θυγατέρας σας θέλει λάβει διά αρωματοποιούς, και μαγειρίσσας, και αρτοποιούς. Και τους αγρούς σας, και τους αμπελώνας σας, και τους ελαιώνας σας, τους καλλιτέρους, θέλει λάβει, και δώσει εις τους δούλους αυτού. Και το δέκατον των σπόρων σας και των αμπελώνων σας θέλει λάβει, και δώσει εις τους ευνούχους αυτού και εις τους δούλους αυτού. Και τους δούλους σας και τας δούλας σας, και τους εκλεκτοτέρους νέους σας, και τους όνους σας, θέλει λάβει, και μεταχειρισθή εις τα έργα αυτού. Το δέκατον των προβάτων σας θέλει λάβει· και σεις θέλετε είσθαι δούλοι αυτού. Και θέλετε κράζει εν εκείνη τη ημέρα εξαιτίας του βασιλέως σας, τον οποίον σεις εκλέξατε εις εαυτούς· και ο Κύριος δεν θέλει σας εισακούσει εν εκείνη τη ημέρα. Ο λαός όμως δεν ηθέλησε να υπακούση εις την φωνήν του Σαμουήλ· και είπον: Ουχί· αλλά βασιλεύς θέλει είσθαι εφ' ημάς· διά να ήμεθα και ημείς καθώς πάντα τα έθνη, και να μας κρίνη ο βασιλεύς ημών, και να εξέρχεται έμπροσθέν ημών, και να μάχηται τας μάχας ημών. Και ήκουσεν ο Σαμουήλ πάντας τους λόγους του λαού, και ελάλησεν αυτούς εις τα ότα του Κυρίου. Και είπε Κύριος προς τον Σαμουήλ: Άκουσον της φωνής αυτών, και κατάστησον επ' αυτούς βασιλέα. Και είπε ο Σαμουήλ προς τους άνδρας του Ισραήλ: Υπάγετε έκαστος εις την πόλιν αυτού. Α' Σαμουήλ 8:5–22.

Σε αυτό το χωρίο ο αρχαίος Ισραήλ απέρριψε τον Θεό ως βασιλέα του, και η ιστορία προεικονίζει τον καιρό κατά τον οποίο διακήρυξαν ότι δεν είχαν άλλον βασιλέα παρά μόνον τον Καίσαρα. Απέρριψαν τη θεοκρατία του Θεού και επέμειναν να τους δοθεί βασιλεύς από τον ίδιο τους τον λαό, για να καταλήξουν τελικά να διακηρύξουν ότι ο βασιλεύς τους ήταν Ρωμαίος βασιλεύς. Ο Ρωμαίος βασιλεύς των εσχάτων ημερών είναι ο πάπας της Ρώμης.

Ἐκεῖνοι δὲ ἐκράυγασαν· Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα. Ἰωάννης 19:15.

Ἡ ἀπόρριψη τῆς θεοκρατίας ἦταν τόσο προσβλητική και προσωπική για τον Σαμουήλ, ὥστε τὴν ἐξέλαβε ὡς ἀπόρριψη τοῦ προφητικοῦ τοῦ ἀξιώματος. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς φρόντισε να κατανοήσει ὁ Σαμουήλ ὅτι ἡ ἀπόρριψή τους στρεφόταν κατὰ τοῦ Θεοῦ και ὄχι κατὰ τοῦ προφήτη. Τα δύο αὐτά χωρία, τα οποία ἐκθέτουν τὴν προφητικὴ σχέση τοῦ Μωσῆ και τοῦ Σαμουήλ προς τὴν ανταρσία τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, δείχνουν ὅτι ἡ τιμωρία για τὴν ανταρσία που ἀκολούθησε δεν ἦταν τὸ τέλος για τὸν ἀρχαῖο Ἰσραήλ. Ὑπῆρχε ἀκόμη μια ομάδα, ἀντιπροσωπευόμενη ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ και τὸν Χάλεβ, που θα εἰσερχόταν στη Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, και στὴν ἀφήγηση τοῦ Σαμουήλ τὸ τέλος τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ βρισκόταν στὴν ολοκλήρωση τῆς περιόδου τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ, ὄχι στὴν ἀρχή τῆς.

Ὁ Μωσῆς διελέχθη με τὸν Θεό, ὥστε να ἐξακολουθήσει να ἐνεργεῖ με τὸν ἀρχαῖο Ἰσραήλ· διότι ὁ Μωσῆς συλλογίσθηκε ὅτι τὸ να φέρει αὐτοὺς σε τέλος στο σημεῖο ἐκεῖνο θα παραποιούσε τὴν ἱερὴ ἱστορία τῆς λυτρώσεως τοῦ λαοῦ Του και τὴν ὑπόσχεσή Του να τους ὀδηγήσει στη γῆ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς εἶχε ὑποσχεθεῖ στον Ἀβραάμ. Το σημεῖο ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιλέγει να ἐπιτρέψει στὴν ἀποστασία και να συμβαίνει και να συνεχίζεται, ὅταν προτίθεται να χρησιμοποιήσει τὴν ἀποστασία ὡς μαρτυρία τῆς ἀληθείας.

Ἡ στάση τῆς δικαίας ἀγανακτήσεως που ἐκδηλώθηκε ἀπὸ τὸν Σαμουήλ ἐκδηλώθηκε ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἑλέν Γουάιτ.

«Ποτέ πριν δεν ἔχω δει ἀνάμεσα στον λαὸ μας τέτοια σταθερὴ αυτοϊκανοποίηση και ἀπροθυμία να δεχθῶν και να ἀναγνωρίσουν τὸ φῶς, ὅπως ἐκδηλώθηκε στη Μινεάπολη. Μου εδείχθη ὅτι οὔτε ἓνας ἀπὸ τὴν ομάδα ἐκείνων που ἔτρεφαν τὸ πνεῦμα που ἐκδηλώθηκε σε ἐκείνη τὴ συνάθροιση δεν θα εἶχε ξανά καθαρὸ φῶς για να διακρίνει τὴν πολυτιμότητα τῆς ἀλήθειας που τους ἐστάλη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἕως ὅτου ταπεινῶσαν τὴν υπερηφάνειά τους και ὁμολογοῦσαν ὅτι δεν κινούνταν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὅτι ὁ νους και ἡ καρδιά τους ἦταν γεμάτα ἀπὸ προκατάληψη. Ὁ Κύριος ἐπιθυμοῦσε να πλησιάσει σε αὐτοὺς, να τους εὐλογήσει και να τους θεραπεύσει ἀπὸ τὶς ἀποστασίες τους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δεν ἠθέλαν να ἀκούσουν. Κινούνταν ἀπὸ τὸ ἴδιο πνεῦμα που ἐνέπνευσε τὸν Κορέ, τὸν Δαθάν και τὸν Ἀβιρών. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες τοῦ Ἰσραήλ ἦταν ἀποφασισμένοι να ἀντισταθῶν σε κάθε ἀπόδειξη που θα ἀποδείκνυε ὅτι ἐσφαλλαν, και συνέχισαν ἀδιάκοπα στὴν πορεία τῆς ἀποξένωσής τους, ἕως ὅτου πολλοὶ παρασύρθηκαν για να ἐνωθῶν μαζί τους.»

«Ποιοὶ ἦσαν αὐτοί; Ὅχι οἱ ἀδύναμοι, ὄχι οἱ ἀμαθεῖς, ὄχι οἱ ἀδιαφώτιστοι. Κατὰ τὴν ἐξέγερσιν ἐκείνην ὑπῆρχαν διακόσιοι πενήκοντα ἄρχοντες, περίφημοι ἐν τῇ συναγωγῇ, ἄνδρες ὀνομαστοί. Ποια ἦτο ἡ μαρτυρία τῶν; “πᾶσα ἡ συναγωγὴ εἰς ἕκαστος αὐτῶν ἅγιοι εἰσιν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐστὶ Κύριος· καὶ διὰ τί ὑμεῖς ἐπαίρεσθε ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Κυρίου;” [Ἀριθμοὶ 16:3]. Ὅταν ὁ Κορέ και οἱ σύντροφοί του ἀπώλοντο ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ὁ λαός, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐξαπατήσει, δεν διέκρινε τὸ χεῖρι τοῦ Κυρίου ἐν τῷ θαύματι τούτῳ. Ὁλόκληρη ἡ συναγωγὴ τὸ ἐπόμενον πρῶτὴ κατηγόρησε τὸν Μωσῆ και τὸν Ἀαρών: “Σεῖς ἐφρονεῦσατε τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου” [ἐδάφιο 41], και ἡ πληγὴ ἦλθεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν, και περισσότεροι ἀπὸ

δεκατέσσερις χιλιάδες απώλοντο.»

«Όταν σκόπευα να φύγω από τη Μινεάπολη, ο άγγελος του Κυρίου στάθηκε δίπλα μου και είπε: “Όχι έτσι· ο Θεός έχει έργο να κάμεις σε τούτον τον τόπο. Ο λαός επαναλαμβάνει την ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών. Σε έχω θέσει στη σωστή σου θέση, την οποία εκείνοι που δεν είναι μέσα στο φως δεν θα αναγνωρίσουν· δεν θα δώσουν προσοχή στη μαρτυρία σου· αλλά Εγώ θα είμαι μαζί σου· η χάρη Μου και η δύναμή Μου θα σε στηρίζουν. Δεν είσαι εσύ εκείνον που περιφρονούν, αλλά τους αγγελιοφόρους και το μήνυμα που στέλνω στον λαό Μου. Έδειξαν καταφρόνηση προς τον λόγο του Κυρίου. Ο Σατανάς έχει τυφλώσει τα μάτια τους και έχει διαστρέψει την κρίση τους· και αν κάθε ψυχή δεν μετανοήσει για αυτήν την αμαρτία της, για αυτήν την ακαθαγίαστη ανεξαρτησία που προσβάλλει το Πνεύμα του Θεού, θα περπατούν στο σκοτάδι. Θα μετακινήσω τη λυχνία από τον τόπο της, εκτός εάν μετανοήσουν και επιστρέψουν, ώστε να τους θεραπεύσω. Έχουν σκοτίσει την πνευματική τους όραση. Δεν ήθελαν να φανερώσει ο Θεός το Πνεύμα Του και τη δύναμή Του· διότι έχουν πνεύμα χλευασμού και αποστροφής προς τον λόγο Μου. Ελαφρότητα, επιπολαιότητα, αστειολογία και χωρατά ασκούνται καθημερινά. Δεν έχουν θέσει την καρδιά τους να Με εκζητούν. Περιπατούν μέσα στις σπίθες της δικής τους ανάφλεξης, και αν δεν μετανοήσουν, θα πλαγιάσουν μέσα στη λύπη. Ούτω λέγει ο Κύριος: Στάσου στη θέση του καθήκοντός σου· διότι Εγώ είμαι μαζί σου και δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω.” Αυτά τα λόγια από τον Θεό δεν τόλμησα να τα παραβλέψω». The 1888 Materials, 1067.

Η Αδελφή White παραλληλίσθηκε με τη στάση του Σαμουήλ και της ειπώθηκε να παραμείνει με τους στασιαστές και τη στασιαστική τους πορεία και να «σταθεί εις» τη «θέση» του «καθήκοντός» της. Της δόθηκε εντολή να σταθεί στη θέση της, αφού εκείνη (η προφήτις) είχε αποφασίσει να αφήσει τους στασιαστές και τη στασιαστική τους πορεία στους εαυτούς τους.

Ο κανόνας της πρώτης μνείας, ο οποίος αποτελεί πρωτεύον στοιχείο της αρχής του Άλφα και του Ωμέγα, προσδιορίζει ότι η πρώτη φορά κατά την οποία αναφέρεται ένα θέμα είναι υψίστης σημασίας. Συνδεδεμένο με την ίδια την απαρχή της ανταρσίας του Εωσφόρου ήταν το γεγονός ότι, αν ο Θεός το ήθελε, διέθετε όλη την αναγκαία δύναμη ώστε να εξαλείψει τον Εωσφόρο ήδη από την πρώτη ιδιοτελή σκέψη που είχε γεννηθεί μέσα στον νου του Εωσφόρου. Ο Θεός θα μπορούσε να είχε απομακρύνει τον Εωσφόρο από τη δημιουργία, και έχει τη δύναμη ώστε, αν επέλεγε να το πράξει, θα μπορούσε να το είχε κάνει κατά τέτοιον τρόπο ώστε κανένας άλλος άγγελος να μη γνώριζε καν τι είχε συμβεί. Βεβαίως, δεν το έπραξε αυτό, διότι, μεταξύ άλλων, θα αποτελούσε άρνηση του χαρακτήρα Του· όμως κατέχει τη δημιουργική δύναμη που θα Του επέτρεπε να πράξει ακριβώς αυτό. Αλλά δεν το έκανε. Με υπομονή επέτρεψε στην ανταρσία να καταστεί μέρος της μαρτυρίας του χαρακτήρα Του, μέρος της καταθέσεως της διαμάχης που είχε αρχίσει στον ουρανό και επρόκειτο τελικώς να έλθει στη γη. Αυτό επέτυχε ο διάλογος του Μωυσή για τον αρχαίο Ισραήλ. Ο Θεός επέτρεψε στη γενεά των στασιαστών να πεθάνει στην έρημο και χρησιμοποίησε αυτή την ιστορία ως βιβλικό παράδειγμα για να προωθήσει τις αλήθειες που συνδέονται με το αιώνιο ευαγγέλιο.

Κατά τον ίδιο τρόπο, και κατά την απόρριψη του Θεού ως βασιλέως στις ημέρες του Σαμουήλ, ο Σαμουήλ έλαβε την εντολή να προχωρήσει και να σταθεί στη θέση του καθήκοντός του, παρά τις προσωπικές του πεποιθήσεις και την προφητική του γνώση. Αυτό το στοιχείο της προφητικής και

ιστορικής εποπτείας του Θεού αναγνωρίζεται επίσης και στην ανοικοδόμηση του ναού μετά τη βαβυλώνια αιχμαλωσία. Ο Θεός προείπε και κυβέρνησε κάθε στοιχείο των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας· την επιστροφή στην Ιερουσαλήμ, την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ, του ναού, καθώς και των οδών και των τειχών. Αυτός εξέθεσε τις χρονικές προφητείες που προσδιόριζαν πότε θα ελευθερώνονταν από την αιχμαλωσία. Προσδιόρισε πόσα διατάγματα θα υπήρχαν για να σηματοδοτήσουν την αρχή των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Κατονόμασε τον Κύριο, τον εθνικό βασιλέα, ο οποίος θα άρχιζε τη διαδικασία με το πρώτο διάταγμα. Όλα τα στοιχεία της ανοικοδόμησης της Ιερουσαλήμ και του ναού προσδιορίστηκαν συγκεκριμένα, και Αυτός ανέδειξε δίκαιους άνδρες και προφήτες για να επιτελέσουν το έργο.

Παρά όλη την προφανή θεία προφητική πρόγνωση και επέμβαση, η αποστασία που είχε οδηγήσει στην αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα είχε ήδη επιφέρει τον τερματισμό της προσωπικής Του παρουσίας με τον λαό του Θεού. Η δόξα της Σεκινά δεν επέστρεψε ποτέ στον ναό που ανοικοδομήθηκε. Ολόκληρη αυτή η ιστορία χρησιμοποιήθηκε για να προσδώσει προφητική δομή στην ιστορία του τέλους του κόσμου, μολονότι ο ναός δεν ευλογήθηκε ποτέ ξανά με την παρουσία της Σεκινά στα Άγια των Αγίων. Υπό αυτή την έννοια, ο ναός που ανοικοδομήθηκε αποτελούσε μαρτυρία όχι της παρουσίας του Θεού, αλλά της αποστασίας του Ισραήλ. Εντούτοις, οι προφήτες εκείνης της ιστορίας, όπως ο Σαμουήλ και η Αδελφή Γουάιτ στη Μινεάπολη, συνέχισαν να υπηρετούν υπό την ιδιότητα προφητών.

Η αποστασία του Εωσφόρου είναι το πρώτο γεγονός που μνημονεύεται στη μεγάλη διαμάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά, και ο Θεός επέτρεψε να συνεχιστεί η αποστασία για τους δικούς Του σκοπούς. Ο Σαμουήλ, παρά τη δίκαιη αγανάκτησή του για την επιθυμία του Ισραήλ να γίνει όμοιος με τα άλλα έθνη, κατευθύνθηκε να συμμετάσχει στο χρίσμα των δύο πρώτων βασιλέων. Και οι προφήτες του Θεού συμμετείχαν στην ανοικοδόμηση του ναού του Θεού, του ναού που δεν θα είχε ποτέ πλέον τη σεκινά παρουσία του Θεού.

Εκείνοι που χρησιμοποιούν τα «πινάκιά τους με μύθους» εναντίον του προφητικού Λόγου, σε μια προσπάθεια να συγκαλύψουν την αποστασία του Αντβεντισμού το 1863, και που επιλέγουν να στηρίζουν το επιχειρήμα τους στη λογική ότι, εάν κάτι εσφαλμένο είχε συμβεί το 1863, η προφήτισσα θα το είχε απαγορεύσει, αγνοούν εκούσια την πρώτη αρχή που προσδιορίζεται στην πρώτη κιόλας μνεία της ανταρσίας εναντίον του Θεού. Ο Θεός επιτρέπει την ανταρσία για τους δικούς Του σκοπούς, και εάν επιλέγει οι προφήτες Του να παραμένουν ουδέτεροι ή σιωπηλοί μέσα στις ανταρσίες που ενδέχεται να προκύψουν, αυτό είναι δική Του επιλογή.

Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε τη διαδικασία δοκιμασίας από το 1844 έως το 1863, η οποία έχει προτυπωθεί από τις δέκα δοκιμασίες στις οποίες απέτυχε ο αρχαίος Ισραήλ αφού διέβη την Ερυθρά Θάλασσα, είναι ουσιώδες να κατανοήσουμε αυτό το βιβλικό γεγονός. Οι προφήτες του Θεού λειτουργούν ως προφήτες Του τόσο σε καιρούς υπακοής όσο και ανυπακοής, και κατά καιρούς δεν διαμαρτύρονται για ζητήματα τα οποία, επιφανειακά, θα φαινόταν ως κάτι εναντίον του οποίου θα αναμενόταν να διαμαρτυρηθεί ένας προφήτης. Κατά καιρούς έχουν προφανώς επίγνωση της αποστασίας, αλλά συκρατούνται, και άλλες φορές ο Κύριος κρατεί το χέρι Του επάνω στα μάτια τους σε σχέση με την αποστασία. Όταν αυτή η προοπτική αναγνωρισθεί, το 1863 καθίσταται ένα σημαντικό ορόσημο στην ιστορία της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας,

τόσο για το κέρασ του Προτεσταντιςμοφ όσο και για το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμοφ.

Καὶ διὰ τῶν προφητῶν ἐλάλησα, καὶ τὰς ὁράσεις ἐπλήθυνα, καὶ διὰ τῆς διακονίας τῶν προφητῶν ἐχρησιμοποίησα παραβολάς. Ὡσηέ 12:10.